

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Lada Bočková: Deník Anny Frankové není standardní představení, ale všesmyslová zkušenost

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 08.10.2025 12:15:00, Datum importu: 08.10.2025 12:52:45, Zdroj: klasikaplus.cz, Autor: Jan Sebastian Tomsa, Rubrika: RozhovorPlus, Periodicita: Denně, Provozovatel: klasikaplus.cz, Země: CZ, AVE: 5 000 Kč, GRP: 0,11, OTS: 10 000, Měsíční návštěvnost: 9 628, RU/den: 10 000

„V Německu se od pěvce očekává, že na první zkoušku přijde takzvaně hotový, tedy že bude připraven hudebně, výrazově i jazykově, přičemž standardem je mít perfektní italštinu.“

„Celý prostor inscenace diváka dokonale vtáhne do Annina světa: sedí přímo uprostřed příběhu, cítí autentické dobové vůně a prostor evokuje úkryt, kde Anna žila.“

„V současném operním světě hrají sociální sítě velikou roli už proto, že mladší publikum přes ně tento svět objevuje.“

Sopranistka Lada Bočková patří k nejvýraznějším talentům české pěvecké generace. Vystupuje v **Národním divadle** v Praze či v **Ostravě** nebo Magdeburgu, pravidelně účinkuje na koncertech předních českých orchestrů a do loňského roku byla v angažmá v opeře v Bonnu. Vystupuje i v dalších operních domech v Německu a v Itálii a je laureátkou řady prestižních pěveckých soutěží. Pro Operu Jihočeského divadla nyní připravuje operní monodrama Deník Anny Frankové Grigorije Samujloviče Frida, které bude mít premiéru 17. a 18. října.

Tuto sezónu jste zahájila na operním galakonzertě po boku Reného Barbery, který u nás debutoval. Není to však vaše první spolupráce s hvězdnými pěvci – připomeňme jen vaše vystoupení s Josephem Callejou, Xabierem Anduagou či Andreou Bocellim. Jaké pocity ve vás zanechávají koncerty, kdy stojíte po boku těchto světových hvězd?

Byl to nádherný začátek sezóny. René Barbera neměl vůbec lehký program – jedna obtížná árie střídala druhou – a dle mého soudu a toho, jak tyto árie podal, je právem považován za jednoho z nejžádanějších tenoristů dneška. Publikum v Prostějově, kde se koncert konal, bylo úžasné, tak vřelou atmosféru a přijetí jsem dlouho nezažila.

Zpočátku jsem si myslela, že vystoupení po boku takových jmen bude pro mě zásadní, že budu muset něco dokazovat. Na prvním koncertě jsem byla opravdu hodně nervózní. Ale pak se staly dvě věci: jednak jsem zjistila, že trémou trpí všichni: v Prostějově mi dokonce přišlo, že René byl víc nervózní nežli já. A také jsem pochopila, že nezáleží na tom, vedle koho zpíváte a kdo je hvězdou večera. Víím, že to bude znít jako klišé, ale naším úkolem je předvést ten nejlepší výkon, ať stojíte na pódiu s kýmkoliv. Protože nezpíváme pro toho, kdo stojí vedle nás, ale pro obecenstvo před námi.

Jste umělkyně na volné noze, ale do minulé sezóny jste měla stálé angažmá v Bonnu a máte zkušenosti i z dalších německých divadel. Přistupují divadla na západě k pěvcům jinak než u nás?

Ty tři sezóny v Bonnu pro mě byly nesmírně poučné, ale zejména ze začátku to byl trochu šok. Zásadní rozdíl vidím zejména v tom, že v Německu se od pěvce očekává, že na první zkoušku přijde takzvaně hotový, tedy že bude připraven hudebně, výrazově i jazykově, přičemž standardem je mít perfektní italštinu. Neexistuje, že zpěvák bude mít roli – jak my říkáme – nahozenou a teprve během zkoušek ji bude dopilovávat, což je u nás běžné; nikdo nepočítá s tím, že se roli budete teprve doučovat během zkoušek. To mě zprvu trochu překvapilo, ale rychle jsem v tom našla řád.

Kompenzují něčím tento tlak místní divadla? Jsou v něčem k pěvcům třeba vstřícnější či ohleduplnější?

Rozhodně ano. Právě v Bonnu jsem si uvědomila, jak přesně strukturovaný a ohleduplný může být pracovní proces. Časy jsou pevně dané, zkoušky začínají včas, pauzy se dodržují a co je hlavní – zpěvák nikdy nestojí a nečeká na jevišti zbytečně. To je obrovský respekt k umělci, který u nás občas postrádám. Myslím, že právě tato úcta k práci a času každého interpreta je něco, čím bychom se mohli inspirovat.

Hednou z vašich parádních rolí je Bystrouška, kterou jste ztvárnila v Brně, **Ostravě** i Magdeburgu a loni jste za ni dostala nominaci na Cenu Thálie. Jak tuto postavu vnímáte vy sama? Co vás na ní přitahuje a co je pro vás naopak nejnáročnější?

Bystrouška je pro mě skutečná srdcovka. Je to role nádherně napsaná jak hudebně, tak dramaticky. Fascinuje mě její drzost, svobodomyslnost a energie, kterou vyzařuje, ale zároveň v sobě nese křehkost, přirozenost a smíření se smrtí. Někdy je to dítě, jindy žena – ta proměnlivost mě nesmírně baví. Je zemitá a přitom snová, dokonce si dovoluji tvrdit, že to je archetypální ženská postava. Navíc v sobě nese jakousi křehkou ironii života: v jednom okamžiku zpívá s humorem „Kradla jsem!“, a hned nato se hudba v lese dotýká existenciální hloubky života. A právě spojení této dvojznačnosti s Janáčkovou hudbou je podle mě kouzelné. Bystroušku mám opravdu pod kůží. V Magdeburgu jsem dokonce „nahazovala“ všem kolegům, protože ty party znám do poslední noty. A možná to mám i trochu v krvi – jsem přece z Brna, stejně jako Janáček.

Tomáš Ondřej Pilař nedávno na sociálních sítích uvedl, Opera Jihočeského divadla poprvé v historii uvádí sezónu složenou výhradně z děl 20. a 21. století, protože v dnešní době umění musí být radikálně současné. Vy do tohoto dramaturgického plánu přinášíte Fridovo operní monodrama Deník Anny Frankové. To není zrovna běžná divadelní forma...

Monodramatické opery jsou vlastně vzácností. Asi si každý vybaví Poulencův Lidský hlas, ale další operu pro jednoho jen málokdo, i když jich bylo napsáno relativně velké množství. Zpívat monodrama znamená mít plnou pozornost publika jen pro sebe. Vše stojí na mně – není tu nikdo, na koho by se mohly obrátit oči diváků, není tu dialog mezi sólisty, je tu dialog mezi mnou a publikem.

Pilařův citlivý přístup mi dodává velkou jistotu. Hodně přemýšlíme o tom, jak to bylo, a hledáme, jak tyto skutečné události přenést do silného jevištního zážitku.

Jakým jazykem k vám promlouvá hudba Grigorije Samujloviče Frida?

Fridova hudba je mazec! Nejdřív jsem se musela prodat pocitem, že mi snad musel všechno napsat naschvál a že mi komplikuje každý tón, každou frázi. (smích) Já nemám absolutní sluch a ani nemám v uchu klavír. Všechny pomocné akordy zazní až tehdy, když je zpěvák už nepotřebuje. Ale poté, co jsem si touto fází prošla, uvědomila jsem si, že jeho hudba dokáže zachytit křehkost duše i temnotu doby.

V Budějovicích používáme verzi pro devět nástrojů, přičemž existuje i verze jen s klavírem. Věřím, že tak vytvoříme autentickou, intimní atmosféru. Režisér Pilař našel způsob, jak propojit hudbu, prostor a příběh; sál má kapacitu pouhých čtyřicet lidí, což příběh ještě umocňuje.

Hudba mi zároveň připomíná dívku, která řeší první polibky a školní starosti, a přitom se nevyhnutelně dostává do hlubokých, existenciálních myšlenek – zejména ke konci opery, kdy hudba chvílemi evokuje díla Richarda Strausse či Richarda Wagnera, a pěvecky je nesmírně exponovaná. Myslím, že Pilař dokázal v této inscenaci vše propojit do jedné linie – prostor ji uzavírá a zároveň podtrhuje intenzitu každého momentu.

Můžete být konkrétnější?

Ráda říkám, že to nebude jen představení, ale skutečný zážitek. Hra se odehrává v půdním prostoru divadla, který se běžně využívá jako zkušebna. Diváci mají označená místa, kde si mohou sednout – přímo na scéně. Není tu jeviště ani hlediště, jen jedna místnost, která připomíná úkryt s postelemi a psacím stolem. Celý prostor tak dokáže diváky dokonale vtáhnout do Annina světa: sedí přímo uprostřed příběhu, cítí autentické dobové vůně a prostor evokuje úkryt, kde Anna žila. A já k divákům promlouvám, vedu s nimi takřka intimní dialog. Pro mě osobně je to něco úplně nového. Nejde o tradiční divadelní představení, ale o komplexní, všesmyslovou zkušenost.

Co vás ještě čeká v této sezóně?

Dalo by se říct, že to je sezóna návratů: do Stavovského divadla se vracím jako Pamina, do Státní opery jako Humperdinckova Mařenka, do **Ostravy** jako Bystrouška a Elena v opeře Slaměný klobouk. Tam mě také čeká

nastudování Rossiniho opery Mojžíš a Faraon, kde ztvárním roli Anai. Z těchto závazků pro mě byla celkem oříšek právě Mařenka, kterou jsem sice zpívala mnohokrát, ale pokaždé v němčině. Naučit se roli v jiném jazyce, konkrétně v češtině, je překvapivě hodně náročné, protože hudbu máme často pevně spojenou se slovem a přechod do jiného jazyka vyžaduje novou koncentraci.

Nemohu opomenout ani krásné koncerty s FOK, například poloscénické uvedení Haydnova Stvoření s Tomášem Netopilem a Matějem Formanem, na které se obzvlášť těším.

Rozhovor vedeme krátce po vašich narozeninách. Jako gentleman nebudu uvádět žádná čísla, ale přece jen už jste ve věku, kdy váš hlas zaznamenává jistý vývoj. Jak ho vnímáte a k jakým rolím vzhlížíte?

Je pravda, že po třicítce se můj hlas začal otevírat k plnějším lyrickým rolím, přitom si ale stále uchovává lehkost. Moje vysněná role je nyní Donna Anna, mám ji dokonce nastudovanou, protože jsem ji měla zpívat v Bonnu, ale pak přišel covid... Velkým zlomem pro mě byla Violetta v Magdeburgu; podobné role mě lákají, ale jen tehdy, pokud k nim dojdou přirozeně.

Věnujete se mimo Bystroušky a Karolíny ve Dvou vdovách systematicky i českému repertoáru?

Já vždycky říkám, že Rusalka všude otevírá dveře. Její árie o měsíčku jsem zpívala mnohokrát a často ji po mně v zahraničí žádají. Navíc jsem s ní letos v červnu vyhrála hlavní cenu na soutěži Les Nuits Lyriques de l'Hippodrome na Azurovém pobřeží. Ale typově se cítím spíše jako Mařenka než Rusalka, a navíc se nechci profilovat jako interpretku českých oper.

Jste ráda, že jste sopranistkou?

To není vůbec jednoduchá otázka, protože na jednu stranu je soprán nádherný obor plný hudební krásy. Na druhou ale musím přiznat s lehkým úsměvem, že být průměrným tenorem je asi finančně lukrativnější než být velmi dobrou sopranistkou. I díky tomu, že je v tomto oboru ohromná konkurence je na sopranistky totiž kladen obrovský tlak: musí mít rozsah tří oktáv, zpívat s hereckou přesvědčivostí jako ve filmu, mít taneční průpravu, ovládat pět jazyků – a přitom působit tak, že nejnáročnější koloratury zpívají s prstem v nose. (smích) Přesto je to krásné a noblesní povolání, které bych za nic nevyměnila.

Jak si udržujete mentální rovnováhu? Máte mimo operu nějaké zájmy, které vás vrací zpět na zem?

Ráda se vydávám do přírody na různé túry, trávím čas s rodinou, chodím do fitka nebo běhám venku a v podstatě nepohrdnu žádnou sportovní aktivitou. Vše, co mě vyvede z operního světa, je pro mě zdravá protiváha. Letos jsem naprosto propadla zahradničení – vypěstovala jsem dvacet různých druhů rajčat!

Již nějakou dobu tvoříte pár s barytonistou Danielem Kfeliřem. Jaké jsou výhody a nevýhody vztahů mezi operními pěvci?

Výhoda partnerského spojení dvou pěvců je bezesporu ta, že oba víme, co naše řemeslo obnáší a nemusíme jeden druhému nic objasňovat a vysvětlovat. Když je toho moc, automaticky se bavíme výlučně o neoperních tématech. Třeba tento víkend jsme spolu pracovali na zahradě, přičemž o Tosce ani Pamině nepadlo ani slovo (Daniel Kfeliř ztvárnil roli Cesare Angelottiho v novém nastudování Toscy v Olomouci při premiéře 19. září, reflexe ZDE, Lada Bočková se vrátila jako Pamina do Stavovského divadla 23. září – pozn. red.). Nevýhodou je, že když každý zpíváme jinde, je těžké najít si čas jeden na druhého.

Vaše sociální síť působí velmi profesionálně. Spravujete si je sama, nebo využíváte agenturu? A jakou roli hrají tyto sítě v současné opere?

Sítě si spravuju sama a pro mě jsou spíš doplňkem než cílem samy o sobě – doba si to ale žádá. V současném operním světě hrají velkou roli už proto, že mladší publikum přes ně tento svět objevuje. Soukromí je pro mě důležité, takže sdílím hlavně operní věci a to, co právě dělám; osobní život jen výjimečně. Člověk na to musí mít trochu náuru, pokud vás to nebaví, můžete jen sdílet, co napíše jiní, nebo využít agenturu, ale pak všechny příspěvky působí hodně podobně a autenticita se ztrácí.

Kdybyste mohla pozvat jakoukoliv postavu z operní literatury na sklenku vína, kdo by to byl a o čem byste se bavily?

Pozvala bych Emilii Marty z Janáčkovy opery Věc Makropulos. Je to fascinující postava – žena, která díky elixíru žije

přes tři století. Bavila bych se s ní o tom, jaké to je vidět celé generace přicházet a odcházet, jak se proměňuje lidská společnost a co pro ni vlastně znamená čas a smysl existence. Myslím, že by to byla konverzace plná filozofie i hořkého humoru.

KlasikaPlus.cz® – portál o klasické hudbě

O nás / Logo / Ceník a spolupráce / Newsletter / Lidé / Partneři / Kontakt

KlasikaPlus.cz

PORTÁL O KLASICKÉ HUDBĚ

...váš vyladěný partner

AktuálněReflexeRozhovorSouvislostSerióAudioVideoMladíReportážZazněloNovinkaNahrávkaVýhledOsobnostNeděleSoutěžČtenář

Lada Bočková: Deník Anny Frankové není standardní představení, ale všesmyslová zkušenost

středa, 8. říjen 2025 12:15 Jan Sebastian Tomsa

FacebookTwitter

„V Německu se od pěvce očekává, že na první zkoušku přijde takzvaně hotový, tedy že bude připraven hudebně, výrazově i jazykově, přičemž standardem je mít perfektní italštinu.“

„Celý prostor inscenace divák dokonale vtáhne do Annina světa: sedí přímo uprostřed příběhu, cítí autentické dobové vůně a prostor evokuje úkryt, kde Anna žila.“

„V současném operním světě hrají sociální sítě velkou roli už proto, že mladší publikum přes ně tento svět objevuje.“

Lada Bočková, foto: Marek Olbrzymek

Sopranistka Lada Bočková patří k nejvýraznějším talentům české pěvecké generace. Vystupuje v Národním divadle v Praze či v Ostravě nebo Magdeburgu, pravidelně účinkuje na koncertech předních českých orchestrů a do loňského roku byla v angažmá v opeře v Bonnu. Vystupuje i v dalších operních domech v Německu a v Itálii a je laureátkou řady prestižních pěveckých soutěží. Pro Operu Jihočeského divadla nyní připravuje operní monodrama *Deník Anny Frankové* Grigorije Samujloviče Frida, které bude mít premiéru 17. a 18. října.

Tuto sezónu jste zahájila na operním galakonzertě po boku Reného Barbéry, který u nás debutoval. Není to však vaše první spolupráce s hvězdnými pěvci – připomeňme jen vaše vystoupení s Josephem Callejou, Xabierem Anduagou či Andreou Bocellim. Jaké pocity ve vás zanechávají koncerty, kdy stojíte po boku těchto světových hvězd?

Byl to nádherný začátek sezóny. René Barbera neměl vůbec lehký program – jedna obtížná árie střídala druhou – a dle mého soudu a toho, jak tyto árie podal, je právem považován za jednoho z nejlépe předvedlých tenorů této doby. Publikum v Pražské opeře, kde se koncert konal, bylo úžasné, tak

AktuálněPlus

Rada Akademie klasické hudby získává mezinárodní rozměr. Přivítá i šéfy světových filharmonii

6. říjen 2025 14:39

Akademie klasické hudby oznámila zásadní obměnu složení Rady akademiků. Nově v ní zasedají vedle tří Čechů přední...

KlasikaPlus.cz

Byl to nádherný začátek sezóny. René Barbera neměl vůbec lehký program – jedna obtížná árie střídala druhou – a dle mého soudu a toho, jak tyto árie podal, je právem považován za jednoho z nejžádanějších tenoristů dneška. Publikum v Prostějově, kde se koncert konal, bylo úžasné, tak velkou atmosféru a přijetí jsem dlouho nezažila.

Zpočátku jsem si myslela, že vystoupení po boku takových jmen bude pro mě zásadní, že budu muset něco dokazovat. Na prvním koncertě jsem byla opravdu hodně nervózní. Ale pak se staly dvě věci: jednak jsem zjistila, že trémou trpí všichni: v Prostějově mi dokonce přišlo, že René byl víc nervózní nežli já. A také jsem pochopila, že nezáleží na tom, vedle koho zpíváte a kdo je hvězdou večera. Víím, že to bude znít jako klišé, ale našim úkolem je předvést ten nejlepší výkon, ať stojíte na pódiu s kýmkoliv. Protože nezpíváme pro toho, kdo stojí vedle nás, ale pro obecenstvo před námi.

René Barbera, foto/zdroj: Facebook L. Bočkové

Jste umělkyně na volné noze, ale do minulé sezóny jste měla stále angažmá v Bonnu a máte zkušenosti i z dalších německých divadel. Přistupují divadla na západě k pěvcům jinak než u nás?

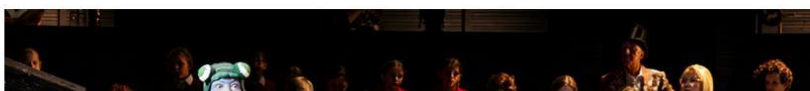
Ty tři sezóny v Bonnu pro mě byly nesmírně poučné, ale zejména ze začátku to byl trochu šok. Zásadní rozdíl vidím zejména v tom, že v Německu se od pěvce očekává, že na první zkoušku přijde takzvaně hotový, tedy že bude připraven hudebně, výrazově i jazykově, přičemž standardem je mít perfektní italsčinu. Neexistuje, že zpěvák bude mít roli – jak my říkáme – nahozenou a teprve během zkoušek ji bude doplňovat, což je u nás běžné; nikdo nepočítá s tím, že se roli budete teprve doučovat během zkoušek. To mě zprvu trochu překvapilo, ale rychle jsem v tom našla řád.

Kompenzují něčím tento tlak místní divadla? Jsou v něčem k pěvcům třeba vstřícnější či ohleduplnější?

Rozhodně ano. Právě v Bonnu jsem si uvědomila, jak přesně strukturovaný a ohleduplný může být pracovní proces. Časy jsou pevně dané, zkoušky začínají včas, pauzy se dodržují a co je hlavní – zpěvák nikdy nestojí a nečeká na jevišti zbytečně. To je obrovský respekt k umělci, který u nás občas postrádám. Myslím, že právě tato úcta k práci a času každého interpreta je něco, čím bychom se mohli inspirovat.

Hednou z vašich parádních rolí je Bystrouška, kterou jste ztvárnila v Brně, Ostravě i Magdeburgu a loni jste za ni dostala nominaci na Cenu Thálie. Jak tuto postavu vnímáte vy sama? Co vás na ní přitahuje a co je pro vás naopak nejnáročnější?

Bystrouška je pro mě skutečná srdcovka. Je to role nádherně napsaná jak hudebně, tak dramaticky. Fascinuje mě její drzost, svobodomyšlnost a energie, kterou vyzařuje, ale zároveň v sobě nese křehkost, přirozenost a smíření se smrtí. Někdy je to dítě, jindy žena – ta proměnlivost mě nesmírně baví. Je zemitá a přitom snová, dokonce si dovoluji tvrdit, že to je archetypální ženská postava. Navíc v sobě nese jakousi křehkou ironii života: v jednom okamžiku zpívá s humorem „Kradla jsem!“, a hned nato se hudba v lese dotýká existenciální hloubky života. A právě spojení této dvojznačnosti s Janáčkovou hudbou je podle mě kouzelné. Bystroušku mám opravdu pod kůží. V Magdeburgu jsem dokonce „nahazovala“ všem kolegům, protože ty party znám do poslední noty. A možná to mám i trochu v krvi – jsem přece z Brna, stejně jako Janáček.

zásadní obměnu složení Rady akademiků. Nově v ní zasedají vedle tří Čechů přední...

[Číst dál...](#)

Šedesátiny brněnského Janáčkova divadla

2. říjen 2025 13:06

Janáčkovo divadlo v Brně slaví 2. října šedesát let od otevření. Monumentální budova, která je domovem opery,...

[Číst dál...](#)

Tereza Kavecká získala druhou Opavskou Thálii. Uspěla se svojí Káťou Kabanovou

1. říjen 2025 21:05

Sopranistka Tereza Kavecká byla oceněna cenou Opavská Thálie za mimořádný výkon v titulní roli Janáčkovy opery Káťa...

[Číst dál...](#)

Doporučené

Triumfální vyvrcholení Bratislavských hudebních slavností

8. říjen 2025 09:14

„Oratórium Kniha so siedmimi pečatami patrí bezpochyby medzi najnáročnejšie diela svetovej symfonicko-vokálnej literatúry.“ „Dirigent Daniel Raiskin si...

[Číst dál...](#)

Václav Luks: Collegium 1704 od počátku fungovalo na základě idealismu a entuziasmu

7. říjen 2025 16:05

„Pražské jaro svědilo provedení Mše h moll souboru, který tehdy vlastně ještě neexistoval, a to čistě na...

[Číst dál...](#)

Zrození ženy, hlas milosti. Massenetovo oratorium Eva na závěrečném koncertě SHF

1. říjen 2025 15:30

„Český filharmonický sbor Brno je těleso disponující vyrovnaným, kompaktním zvukem, ve kterém se jednotlivé hlasové sekce doplňují...

[Číst dál...](#)

Přihody lišky Bystroušky – Divadlo Magdeburg, foto: Gianmarco Bresadola

Tomáš Ondřej Pilař nedávno na sociálních sítích uvedl, Opera Jihočeského divadla poprvé v historii uvádí sezónu složenou výhradně z děl 20. a 21. století, protože v dnešní době umění musí být radikálně současné. Vy do tohoto dramaturgického plánu přinášíte Fridovo operní monodrama Deník Anny Frankové. To není zrovna běžná divadelní forma...

Monodramatické opery jsou vlastně vzácností. Asi si každý vybaví Poulencův *Lidský hlas*, ale další operu pro jednoho jen málokdo, i když jich bylo napsáno relativně velké množství. Zpívat monodrama znamená mít plnou pozornost publika jen pro sebe. Vše stojí na mně – není tu nikdo, na koho by se mohly obrátit oči diváků, není tu dialog mezi sólisty, je tu dialog mezi mnou a publikem.

Pilařův citlivý přístup mi dodává velkou jistotu. Hodně přemýšlíme o tom, jak to bylo, a hledáme, jak tyto skutečné události přenést do silného jevištního zážitku.

Jakým jazykem k vám promlouvá hudba Grigorije Samujloviče Frida?

Fridova hudba je mazel! Nejdřív jsem se musela prodrat pocitem, že mi snad musel všechno napsat naschvál a že mi komplikuje každý tón, každou frázi. (smích) Já nemám absolutní sluch a ani nemám v uchu klavír. Všechny pomocné akordy zazní až tehdy, když je zpěvák už nepotřebuje. Ale poté, co jsem si touto fází prošla, uvědomila jsem si, že jeho hudba dokáže zachytit křehkost duše i temnotu doby.

V Budějovicích používáme verzi pro devět nástrojů, přičemž existuje i verze jen s klavírem. Věřím, že tak vytvoříme autentickou, intimní atmosféru. Režisér Pilař našel způsob, jak propojit hudbu, prostor a příběh; sál má kapacitu pouhých čtyřicet lidí, což příběh ještě umocňuje.

Hudba mi zároveň připomíná dívku, která řeší první polibky a školní starosti, a přitom se nevyhnutelně dostává do hlubokých, existenciálních myšlenek – zejména ke konci opery, kdy hudba chvillemi evokuje díla Richarda Straussa či Richarda Wagnera, a pěvecky je nesmírně exponovaná. Myslím, že Pilař dokázal v této inscenaci vše propojit do jedné linie – prostor ji uzavírá a zároveň podtrhuje intenzitu každého momentu.

Můžete být konkrétnější?

Ráda říkám, že to nebude jen představení, ale skutečný zážitek. Hra se odehrává v půdním prostoru divadla, který se běžně využívá jako zkušebna. Diváci mají označená místa, kde si mohou sednout – přímo na scéně. Není tu jeviště ani hlediště, jen jedna místnost, která připomíná úkryt s postelemi a psacím stolem. Celý prostor tak dokáže diváky dokonale vtáhnout do Annina světa: sedí přímo uprostřed příběhu, cítí autentické dobové vůně a prostor evokuje úkryt, kde Anna žila. A já k divákům promlouvám, vedu s nimi takřka intimní dialog. Pro mě osobně je to něco úplně nového. Nejde o tradiční divadelní představení, ale o komplexní, všesmyslovou zkušenost.

Co vás ještě čeká v této sezóně?

Dalo by se říct, že to je sezóna návratů: do Stavovského divadla se vracím jako Pamína, do Státní opery jako Humperdinkova Mařenka, do Ostravy jako Bystrouška a Elena v opeře *Slaměný klobouk*. Tam mě také čeká nastudování Rossiniho opery *Mojžíš a Faraon*, kde ztváním roli Anaí. Z těchto závazků pro mě byla celkem oříšek právě Mařenka, kterou jsem sice zpívala mnohokrát, ale pokaždé v němčině. Naučit se roli v jiném jazyce, konkrétně v češtině, je překvapivě hodně náročné, protože hudbu máme často pevně spojenou se slovem a přechod do jiného jazyka vyžaduje novou koncentraci.

Nemohu opomenout ani krásné koncerty s FOK, například poloscénické uvedení Haydnova *Stvoření* s Tomášem Netopilem a Matějem Formanem, na které se obzvlášť těším.

Nejčtenější

Tosca, Vídeň a z nouze ctnost před zataženou oponou

1. říjen 2025 13:02

„Gustav Mahler se nechal slyšet, že „dneska už umí výborně instrumentovat kdejaký idiot“, a odmítl Pucciniho Tosku...

[Číst dál...](#)

Eliška Marianna Minářová: Věřím, že pile otvírá dveře

2. říjen 2025 12:08

„V Dvořákově hudbě je tolik emocí a navíc jsou podané tak srozumitelně, že i puberták jim porozumí...“

[Číst dál...](#)

Ospalý den, plnokrevná noc. Žádoucí proměna Pražského komorního orchestru

2. říjen 2025 18:26

„Ludmila Pavlová je výtečná, špičková houslistka. Dostatečně zkušená a zralá umělkyně, přesto neztrácející jakýsi dětský šarm.“ „Po...

[Číst dál...](#)

RozhovorPlus

Lada Bočková: Deník Anny Frankové není standardní představení, ale všesmyslová zkušenost

8. říjen 2025 12:15

„V Německu se od pěvce očekává, že na první zkoušku přijde takzvané hotový, tedy že bude připraven...

[Číst dál...](#)

Ladislav Horák a Karolína Froňková: Talichův Beroun mří za hranice

Florentský slaměný klobouk – Národní divadlo moravskoslezské, foto: Martin Popelář

Rozhovor vedeme krátce po vašich narozeninách. Jako gentleman nebudu uvádět žádná čísla, ale přece jen už jste ve věku, kdy váš hlas zaznamenává jistý vývoj. Jak ho vnímáte a k jakým rolím vzhlížíte?

Je pravda, že po třicítce se můj hlas začal otevírat k plnějším lyrickým rolím, přitom si ale stále uchovává lehkost. Moje vysněná role je nyní Donna Anna, mám ji dokonce nastudovanou, protože jsem ji měla zpívat v Bonnu, ale pak přišel covid... Velkým zlomem pro mě byla Violetta v Magdeburgu; podobné role mě lákají, ale jen tehdy, pokud k nim dojdou přirozeně.

Věnujete se mimo Bystroušky a Karolíny ve Dvou vdovách systematicky i českému repertoáru?

Já vždycky říkám, že Rusalka všude otevírá dveře. Její árii o měsíčku jsem zpívala mnohokrát a často ji po mně v zahraničí žádají. Navíc jsem s ní letos v červnu vyhrála hlavní cenu na soutěži Les Nuits Lyriques de l'Hippodrome na Azurovém pobřeží. Ale typově se cítím spíše jako Mařenka než Rusalka, a navíc se nechci profilovat jako interpretku českých oper.

Dvě vdovy – Národní divadlo moravskoslezské, foto: Martin Popelář

Jste ráda, že jste sopranistkou?

To není vůbec jednoduchá otázka, protože na jednu stranu je soprán nádherný obor plný hudební krásy. Na druhou ale musím přiznat s lehkým úsměvem, že být průměrným tenorem je asi finančně lukrativnější než být velmi dobrou sopranistkou. I díky tomu, že je v tomto oboru ohromná konkurence je na sopranistky totiž kladen obrovský tlak: musí mít rozsah tří oktáv, zpívat s hereckou přesvědčivostí jako ve filmu, mít taneční průpravu, ovládat pět jazyků – a přitom působit tak, že nejnáročnější koloratury zpívají s prstem v nose. (smích) Přesto je to krásné a noblesní povolání, které bych za nic nevyměnila.

Beroun mluví za nás

7. říjen 2025 17:32

„Talichův Beroun spojuje profesionalitu s lidskostí. Festival děláme srdcem.“ „Chceme, aby česká hudba měla svůj hlas ve...“

[Číst dál...](#)

Václav Luks: Collegium 1704 od počátku fungovalo na základě idealismu a entuziasmu

7. říjen 2025 16:05

„Pražské jaro svědilo provedení Mše h moll souboru, který tehdy vlastně ještě neexistoval, a to čistě na...“

[Číst dál...](#)

VideoPlus

VideoPlus | Jiří Chvála: Dvaadvadesát let ve dvou dílech

9. červenec 2025 10:01

Málokdo měl na české hudební prostředí tak pozitivní vliv jako sbormistr Jiří Chvála. Za pětadesát let odchoval...

[Číst dál...](#)

VideoPlus | Simona Šaturová: Zpívání nesmí bolet

21. červen 2025 19:11

Sopranistka Simona Šaturová, která je hostem Pikniku s KlasikouPlus.cz, zastává názor, že zpěv musí být naprosto přirozený,...

[Číst dál...](#)

VideoPlus | Marek Šulc: Smetanova Litomyšl? Mít otevřené dveře pro každého

10. červen 2025 11:46

Marek Šulc, umělecký ředitel Národního festivalu Smetanova Litomyšl, který je hostem Pikniku s KlasikouPlus.cz, nemá rád stavění světa...

[Číst dál...](#)

AudioPlus

AudioPlus | Tomáš Hanus: Ve Vídni chtějí Prodanou nevěstu jako stálou součást repertoáru

6. říjen 2025 16:05

Ráda se vydávám do přírody na různé túry, trávím čas s rodinou, chodím do fitka nebo běhám venku a v podstatě nepohrdnu žádnou sportovní aktivitou. Vše, co mě vyvede z operního světa, je pro mě zdravá protiváha. Letos jsem naprosto propadla zahradničení – vypěstovala jsem dvacet různých druhů rajčat!

Již nějakou dobu tvoříte pár s barytonistou Danielem Kfeliřem. Jaké jsou výhody a nevýhody vztahů mezi operními pěvci?

Výhoda partnerského spojení dvou pěvců je bezesporu ta, že oba víme, co naše řemeslo obnáší a nemusíme jeden druhému nic objasňovat a vysvětlovat. Když je toho moc, automaticky se bavíme výlučně o neoperních tématech. Třeba tento víkend jsme spolu pracovali na zahradě, přičemž o Tosce ani Pamině nepadlo ani slovo (*Daniel Kfeliř ztvárnil roli Cesare Angelottiho v novém nastudování Toscy v Olomouci při premiéře 19. září, reflexe ZDE*, Lada Bočková se vrátila jako Pamina do Stavovského divadla 23. září – pozn. red.). Nevýhodou je, že když každý zpíváme jinde, je těžké najít si čas jeden na druhého.

Daniel Kfeliř a Lada Bočková, foto/zdroj: archiv L. Bočkové

Vaše sociální síť působí velmi profesionálně. Spravujete si je sama, nebo využíváte agenturu? A jakou roli hrají tyto sítě v současné opeře?

Sítě si spravuju sama a pro mě jsou spíš doplňkem než cílem samy o sobě – doba si to ale žádá. V současném operním světě hrají velkou roli už proto, že mladší publikum přes ně tento svět objevuje. Soukromí je pro mě důležité, takže sdílím hlavně operní věci a to, co právě dělám; osobní život jen výjimečně. Člověk na to musí mít trochu nátlak, pokud vás to nebaví, můžete jen sdílet, co napíšete jiní, nebo využít agenturu, ale pak všechny příspěvky působí hodně podobně a autenticita se ztrácí.

Kdybyste mohla pozvat jakoukoliv postavu z operní literatury na sklenku vína, kdo by to byl a o čem byste se bavily?

Pozvala bych Emilii Marty z Janáčkovy opery *Věc Makropulos*. Je to fascinující postava – žena, která díky elixíru žije přes tři století. Bavila bych se s ní o tom, jaké to je vidět celé generace přicházet a odcházet, jak se proměňuje lidská společnost a co pro ni vlastně znamená čas a smysl existence. Myslím, že by to byla konverzace plná filozofie i hořkého humoru.

ser veisse národní opery v Caranmu a hlavní hostující dirigent Islandského symfonického orchestru, připravil...

[Číst dál...](#)

AudioPlus | Martin Glaser: Janáčkovovo divadlo je ráj na zemi

3. říjen 2025 09:40

Lépe technicky vybavené divadlo pro operu a balet v naší zemi není, říká ředitel Národního divadla Brno...

[Číst dál...](#)

AudioPlus | Bella Adamova: Užívám si intimitu a menší sály

30. září 2025 08:45

Mezzosopranistka Bella Adamova se profiluje, i když podle svých slov ne úplně cíleně a zcela dobrovolně, jako...

[Číst dál...](#)

SeriálPlus

Klasika v souvislostech (100)

Anton Webern. Mistr hudební zkratky

15. září 2025 11:07

„Webernova věrnost Schönbergovým doktrínám neústi v prachobyčejné epigonství, nýbrž v důsledné překonání a konečné popření schönbergovské estetiky.“ Igor...

[Číst dál...](#)

Až na konec světa (43)

Hrál jako Paganini, vypadal jako Chopin.

Houslový virtuos a skladatel Heinrich Wilhelm Ernst

13. září 2025 14:07

„Když ve Vídni vystoupil Niccolò Paganini, Ernst nemohl mezi diváky chybět a odešel naprosto uhranutý.“ „Ernstovu virtuozitu...”

[Číst dál...](#)

Klasika v souvislostech (99) Za pokrok (nejen) v hudbě.

Otakar Hostinský mezi Hanslickem, Wagnerem a Smetanou

12. září 2025 13:21

